

- 3) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie, czy artykuł 176 dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie, które zamierza skorzystać z przyznanej jemu możliwości wyłączenia prawa do odliczenia naliczonego podatku VAT w odniesieniu do określonych towarów i usług opiera się na kategorii wydatków zdefiniowanych w następujący sposób: towary lub usługi przeznaczone dla celów nieodpłatnych transakcji albo dla celów działalności niezwiązanej z działalnością gospodarczą podatnika, z wyłączeniem przypadków przewidzianych w art. 70 ust. 3 bułgarskiej ustawy o podatku od wartości dodanej, spełnia warunek wskazania kategorii dostatecznie zdefiniowanych towarów i usług, tzn. zdefiniowania ich według rodzaju?
- 4) W zależności od odpowiedzi udzielonej na pytanie trzecie: w jaki sposób należy rozumieć, w świetle artykułów 168 i 176 dyrektywy 2006/112, przeznaczenie (zastosowanie obecne względnie przyszłe) towarów lub usług nabytych przez podatnika: jako przesłankę powstania prawa do odliczenia naliczonego podatku VAT czy jako podstawę uzasadniająca korektę kwoty podatku podlegającego odliczeniu?
- 5) W przypadku gdy przeznaczenie (zastosowanie) należałoby uznać jako podstawę dokonania korekty kwoty podatku podlegającego odliczeniu, w jaki sposób należy interpretować artykuł 173 dyrektywy 2006/112: czy przewiduje on możliwość dokonania korekt w przypadkach, gdy towary lub usługi służą pierwotnie na potrzeby działalności niepodlegającej opodatkowaniu lub nie są w ogóle wykorzystywane po ich nabyciu, przy równoczesnym pozostawianiu do dyspozycji przedsiębiorstwa i przy ich włączeniu do podlegającej opodatkowaniu działalności podatnika w okresie po ich nabyciu?
- 6) W przypadku gdyby należało zinterpretować artykuł 173 dyrektywy 2006/112 w taki sposób, że przewidziana korekta stosuje się również do przypadków, kiedy towary lub usługi, po ich nabyciu, wykorzystuje się w pierw na potrzeby działalności niepodlegającej opodatkowaniu albo do przypadków, kiedy w ogóle nie są wykorzystywane, lecz zostały włączone do działalności podlegającej opodatkowaniu, czy należy uznać, że państwo członkowskie, zważywszy na ograniczenie na podstawie artykułu 70 ust. 1 pkt 2 bułgarskiej ustawy o podatku od wartości dodanej oraz na okoliczność, że zgodnie z artykułem 79 ust. 1 pkt 2 tej ustawy, możliwość dokonania korekt ogranicza się do przypadków, kiedy towary, których pierwotne przeznaczenie spełniało wymogi odliczenia podatku, są następnie wykorzystywane w sposób niespełniający już tych wymogów do odliczenia podatku, spełniło swój obowiązek zdefiniowania prawa ogółu podatników do odliczenia podatku naliczonego w sposób możliwie jak najbardziej niezawodny i słuszny?
- 7) W zależności od odpowiedzi udzielonych na powyższe pytania, czy należy uznać, że zgodnie z systemem ograniczenia prawa do odliczenia naliczonego podatku VAT oraz korekty kwoty podlegającego odliczeniu podatku VAT, wprowadzonym mocą bułgarskiej ustawy o podatku od wartości dodanej, w takich okolicznościach jak w postępowaniu przed sądem krajowym i w świetle artykułu 168

dyrektywy 2006/112 podatnik zarejestrowany dla celów podatku VAT jest uprawniony do odliczenia naliczonego podatku VAT w odniesieniu do towarów lub usług dostarczonych jemu przez innego podatnika w okresie, w którym zostały dostarczone i w którym podatek stał się wymagalny?

Skarga wniesiona w dniu 4 marca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-119/11)

(2011/C 145/22)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Dintilhac i C. Soulay, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że stosując od dnia 1 stycznia 2007 r. stawkę podatku VAT w wysokości 2,10 % do dochodów uzyskanych w związku ze sprzedażą biletów wstępu na premierowe koncerty odbywające się w obiektach, w których w czasie spektaklu możliwa jest konsumpcja, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 99 i 110 dyrektywy w sprawie podatku VAT (!);
- obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze Komisja zarzuca pozwanej stosowanie od dnia 1 stycznia 2007 r. stawki podatku VAT w wysokości 2,10 % do dochodów uzyskanych w związku ze sprzedażą biletów wstępu na premierowe koncerty odbywające się w obiektach, w których w czasie spektaklu możliwa jest konsumpcja, zamiast wcześniejszej obowiązującej stawki w wysokości 5,5 %.

Skarżąca podnosi, że na mocy art. 110 dyrektywy w sprawie podatku VAT, państwa członkowskie, które w dniu 1 stycznia 1991 r. stosowały stawki obniżone niższe niż minimalna stawka wynosząca 5 %, mogą utrzymać takie stawki obniżone. Jednakże artykuł ten nie zezwala państwom członkowskim na wprowadzenie nowych odstępstw lub rozszerzenie zakresu stosowania odstępstw istniejących w dniu 1 stycznia 1991 r., po uprzednim zawężeniu ich zakresu po tym dniu. Tymczasem ma to właśnie miejsce w niniejszym przypadku, gdyż pozwana

ograniczyła od dnia 1 stycznia 1997 r. zakres stosowania odstępstwa, które istniało w dniu 1 stycznia 1991 r. w odniesieniu do obniżonej stawki podatku VAT i wyraźnie wykluczyła możliwość zastosowania takiej obniżonej stawki do dochodów ze sprzedaży biletów na premiery „pozwalających wyłącznie na udział w koncertach odbywających się w obiektach, w których możliwa jest konsumpcja podczas spektaklu”. Rozszerzając zakres stosowania odstępstwa od dyrektywy, Republika Francuska naruszyła zatem jej cele.

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Santa Maria Capua Vetere (Włochy) w dniu 7 marca 2011 r. — postępowanie karne przeciwko Yeboahowi Kwadwie

(Sprawa C-120/11)

(2011/C 145/23)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale di Santa Maria Capua Vetere

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

Yeboah Kwadwo

Pytanie prejudycjalne

Czy, w świetle zasad lojalnej współpracy, skuteczności dyrektyw, proporcjonalności i skuteczności środków przymusu mających na celu wykonanie powrotu nielegalnie przebywającego cudzoziemca, artykuły 2, 15 i 16 dyrektywy 2008/115/WE (¹) przeciwstawiają się możliwości objęcia sankcją karną i ukarania — karą dochodzącą do czterech lat, w przypadku niezastosowania się do pierwszego nakazu wydalenia oraz do 5 lat w przypadku naruszenia kolejnych nakazów wydanych przez Questore —nielegalnie przebywającego na terytorium kraju cudzoziemca, który jedynie nie zastosował się do decyzji w sprawie usunięcia z terytorium państwa i do nakazu wydalenia wydanych przez organ administracji?

(¹) Dz.U. L 348, s. 98.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto oikeus (Finlandia) w dniu 9 marca 2011 r. — A Oy

(Sprawa C-123/11)

(2011/C 145/24)

Język postępowania: fiński

Sąd krajowy

Korkein hallinto oikeus

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Wnosząca odwołanie: A Oy

Druga strona postępowania: Veronsaajien oikeudenvallvontayksikkö, Valtiovarainministeriö

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 49 i 54 TFUE należy interpretować w ten sposób, że spółka przejmująca w ramach jej opodatkowania może odliczyć straty pochodzące z działalności połączonej z nią spółki mającej siedzibę w innym państwie członkowskim, która odbywała się na terytorium tego innego państwa przed dokonaniem połączenia, jeżeli spółka przejmująca nie utrzymuje w państwie siedziby spółki, która została połączona z żadnego zakładu pracy i zgodnie z przepisami krajowymi może tylko wtedy dokonać odliczenia strat poniesionych przez spółkę, która została połączona, jeżeli spółka ta jest rezydentem albo straty związane są ze znajdującym się w tym państwie zakładem pracy?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: czy art. 49 i 54 TFUE mają znaczenie dla kwestii czy wysokość straty, która może zostać odliczona podlega ustaleniu w oparciu o przepisy podatkowe państwa siedziby spółki przejmującej czy też za straty, które mogą zostać odliczone należy uważać straty ustalone w państwie siedziby spółki, która została połączona w oparciu o przepisy tego państwa?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad — Varna (Bułgaria) w dniu 14 marca 2011 r. — „Provadiinvest” OOD przeciwko Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto”

(Sprawa C-129/11)

(2011/C 145/25)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administrativen sad — Varna.